

Inhoud

1. Landschap met naakte mannen	7
2. Een treinminnaar in actie	13
3. Ochtenderectie	18
4. Veters en billen	23
5. Een onbetamelijke enquête	25
6. Een frivool fietstochtje	36
7. De lekkere dingen van de supermarkt	40
8. De condoomjacht	46
9. Grijpen, graaien en liefdesspel	51
10. De verrassende verlangens van oom Max	55
11. In bed met Jacques voor de tweede keer	67
12. Tussen de middag, tussen de benen	73
13. Met Jacques, driemaal is scheepsrecht	78
14. Enig geregeld ter wille van opwinding	86
15. Verkeerslichten op rood	91
16. Hitsige heren rondom het vliegveld	95
17. Memoires van een hete dans	103
18. Schoonzwemmen en duiken in het diepe	107
19. Opa, oma, dochter en kleindochter	114
20. De sekshop en de CC-serie	118
21. Ballen en biljartballen	123
22. Herenmassage – het vrouwelijk oog als camera	130
23. Diner Pikant	139
24. Een gesloten wereld	157
25. De liveshow	162
26. Twee heren voor een dame	169
27. Videomuren en bordeelkamers	172
28. De kleine dood in een grote ruimte	180
29. Een veelbelovend slotakkoord	187

Landschap met naakte mannen

Ik slaap, ik droom, of loop ik werkelijk door een bos waar zich ontelbare mannen – naakt en halfnaakt – bevinden en ik de enige vrouw ben in hun gezelschap? Een bos waarvan de bomen door warme zonnestralen worden verlicht en het geroezemoes van tientallen mannenstemmen mijn gemoed beroert. De sterke stralen van de zon geven aan de donkere kleuren van het bos een transparante sfeer. Een duistere onderstroom van verlangen zet mijn zinnen in beweging, zonder dat ik er vat op heb. Ik kijk verbaasd rond, ik ben niet bang, er is iets heel vreemds en tegelijk iets heel vertrouwds.

Alle mannen, of ze nu naakt of halfnaakt zijn, lopen rond met een erecte penis. Ze omringen me, maar blijven ook op afstand, daarom kan ik niet horen wat ze zeggen. Ik verlang ernaar om hun woorden te verstaan; hun lippen zijn mooi, teder, gevoelig – het zijn prachtige welvingen. Ik koester hun regelmatig gevormde gezichten. Zo veel mooie mannen heb ik nog nooit bij elkaar gezien. Ze bewegen langzaam, misschien omdat ze niet goed de weg weten, maar waarschijnlijk meer zodat ik ze goed kan bekijken. Langzaam dwalen mijn ogen af naar hun penissen en dan, als ik er op een speciaal let en zijn heerlijke vorm iets langer bewonder, worden zijn bewegingen wat directer en begint de man me te naderen. Terwijl hij dichterbij komt hoor ik de woorden die uit zijn mond komen:

*Voor wie niet paart is 't leven zwaar;
wie vaak paart wint de Hof van Eden:
reeds Adam maakte in 't grijs verleden
met vreugd ons aller moeder klaar.*

*En wij die dankzij Adam leven,
het is ons doel, ons diepste streven,
in elke houding voort te paren.*

Wat een traktatie aan heerlijke woorden en gedachten. Zijn stem is voel-

baar tot diep in mijn onderbuik. Een droom van een man, maar helaas loopt hij verder. Ik probeer het opnieuw en focus op een lange, stevige en hoog wijzende penis die ik van opzij bewonder: heel begeerlijk. Precies hetzelfde gebeurt. De man komt eveneens op mij af. Zijn penis veert zacht omhoog en omlaag bij elke stap en vanaf het moment dat hij in beweging komt hoor ik de volgende woorden:

*O wees gegroet, jij vermiljoenen spleet,
die lustig tussen hoge dijen glanst.
Oh wees gegroet, jij split die vrolijk danst,
die mij genas van al mijn levensleed!*

*Door jou is het dat ik de pijn vergeet
van amor's pijlen, in mijn hart verschanst:
vier nachten slechts heb ik in jou gedanst,
reeds voel ik hoe zijn pijn uit mij vergeleed.*

*Oh lief'lijk gat, fijn gat met veel geduld,
begroeid met haartjes dartel en gekruld,
jij onderwerpt rebellen en rabauwen...*

*Oh, alle jonge minnaars moesten jou
geknield komen getuigen van hun trouw
met in hun hand laaiende flambouwen!*

Bij de laatste woorden, vlak voordat hij me passeert, lijkt het net alsof de zon dat schone werktuig met extra stralen beloond. Wat een rijkdom aan schitterende mannen om me heen. In de door warme zonneshijn verlichte schaduwen staan ze, zitten ze, op zonovergoten plekken liggen ze, en kijken verlangend mijn richting uit. Op de kriskras dooreenlopende paden wandelen ze in rustige tred. Misschien zou ik me bedreigd moeten voelen door zo veel mannen bij elkaar, maar dat is zeker niet het geval. Ik voel me helemaal niet opgelaten, veel meer uitgelaten. Er is een zwele blijheid in me zoals ik nog nooit heb gevoeld; wat een prachtig enerverend gezicht, al die borsten, gezichten, benen, ruggen en billen die als een vertraagde film om mij heen gaan. Nu ik even niet benaderd word, hoor ik alleen maar onverstaanbare woorden, het zachte gemurmel komt nauwelijks boven het geruis van het boomgebladerte uit.

Ineens, zonder dat ik speciaal naar hem heb gekeken komt een man naar me toe. Ik schrik even, maar hij heeft dezelfde zacht potente uitdrukking in zijn ogen als de anderen, hij zegt niks, heeft alleen zijn penis in zijn hand en beweegt hem traag heen en weer. Een machtig en teder en opwindend beeld dat inderdaad geen woorden nodig heeft. Ik aarzel of ik het bij kijken zal laten, maar ik ben bang dat als ik hem aanraak ik alles kwijt zal raken. Een ander komt naast hem staan en spreekt:

*Mijn lief, laat nu je zachte handje spelen
op 't instrument dat liefde geeft en vraagt,
dat ieder klaag'lijk lied spoorlags verjaagt
met de accoorden van lichtzinnig strelen.*

*Met wulpse grepen moet je 't lied omspelen,
tokkel altijd de snaar die 't meest behaagt,
verlevendig dit spel – reeds zo geslaagd –
met babbelende zang uit kuise kele.*

*Genoeg, genoeg, mijn lust is aangezet
tot 't spelen van een amoreus complet:
sla jij de maat, of vinger strelend-zacht*

*hier op mijn luit een minnemelodij.
De lange rust gaf mij weer kracht en macht,
dus neurie ik jouw onderste partij.*

De penissen van de beide mannen zijn onder handbereik. Van dichtbij zijn ze nog mooier en verleidelijker. Ze zijn prachtig, recht, stevig, hoogstaand. Mooie vleeskracht omzoomd door aderen vol wellustbloed, de koppen ontbloot, glinsterend, verlangend, wijzend naar mij. Ze wachten, een landschap van verleiding staat vlak voor mijn ogen, maar ik waak ervoor niets te verstoren, want het is delicaat. Ik verstrak, een warme, dikke lust deint in mijn kruis als een overvolle beek die buiten zijn oevers wil treden. De ogen van de mannen zijn de ogen van het genot. Dan verdwijnen ze. Ik kijk ze na, adembenemende bewegingen van sterke krachtige soepele billen. Het beneemt me letterlijk de adem.

Waar zal ik naartoe gaan, ik wil die mannenlijven dichterbij, een langere tijd, ik zou ze willen voelen, aanraken, strelen en grijpen. Die penis-

sen zijn een sprookjesbeeld en een spookbeeld. Zo veel moois, zo dichtbij, dat kan nooit waarheid zijn of worden, toch zijn ze er, ik weet zeker dat ik ze zou kunnen pakken. Maar ik wacht af, ik heb de tijd, ik wil genieten, kalm, rustig, tergend langzaam wil ik de passie die ik voel verder opvoeren. Het is mooier dan mooi, het zal wilder dan wild moeten worden. Op een breed pad uit de donkerte van paarse schaduwen komt een groepje van vijf mannen te voorschijn. Twee zijn naakt, de andere drie ten dele; het maakt mijn opwinding er niet minder om en ik krijg het gevoel dat ik met ze mee moet lopen. Daarom draai ik me om, wacht even tot ze vlak bij me zijn en loop dan net iets voor ze uit. Terwijl we lopen over een zacht bemost pad dat voelt als fluweel, hoor ik weer heerlijke teksten, maar nu dwingender van toon, brutaler, en terwijl ze citerend met me mee lopen en me half insluiten, kan ik het niet nalaten om af en toe achterom te kijken of mezelf zelfs helemaal om te draaien en met mijn gezicht naar hen toegekeerd, achteruit te lopen. Uit hun monden klinkt achtereenvolgens:

*Het is een vreemde zaak, dat in 't vergank'lijk leven
genot gelijk een bergstroom naar beneden vloeit.
Daar de onmatigheid Natuur tezeer vermoeit,
beleeft de mens zijn lust nooit langer dan maar even.*

*Immers, u geeft me toe dat naaiend samenkleven
ons meer dan alle andre zaligheden boeit:
meer zelfs dan nektar die in godenkelen sproeit
staat dit genot als berg in 't vlakke land verheven.*

*Dus naaien we steeds weer en houden we soms op,
dan rusten we wat uit en gaan we wéér naar de top,
totdat de dodenzeis ons deze lust ontmaait.*

*Tel nu eens op hoevaak wij 't minnespel bedreven,
dan hebben wij na vijftien lustra in ons leven
alles bijeen toch nog geen zes weken genaaid!*

Van zo'n tekst is het toch even schrikken, ondanks het feit dat ik me hier in een liefdesoord bevind waar ik me jaren achtereen zou kunnen vermaken. Ik sluit mijn ogen even, want misschien droom ik wel; ik strui-

kel dus, maar kom door de moslaag zacht neer. Mijn benen zijn wijd gespreid voor de vijf paar mannenogen, mijn rok hoog opgeschoven, ik voel een verschrikkelijke aandrang om mijn broekje uit te trekken. Maar voordat ik de daad bij het woord kan voegen buigt zich van achteren een man over me heen en bevoelt zacht, rustig en efficiënt mijn benen. Hij ziet aan mijn ogen dat ik geen pijn heb, dan helpt hij mij overeind. Ik weet dat ik hem moet volgen. Hij ziet er sterk uit, zonder overdreven machomassa: mooie rug, vlezige maar stevige lenden, soepel bewegend en lekkere, heerlijk lekkere billen, ik zou me eindeloos kunnen verlustigen aan die twee, en doe dat ook. Mijn blik hecht zich aan de kleine stevige billen die ik zo in mijn hand zou willen houden. De andere vier mannen lopen dicht om me heen, alsof ze me voor een tweede val willen behoeden, gezamenlijk citeren ze:

*Gij vrouwen, die het naaien meer bemint dan brood,
die 't opperste genot beleeft in uwe schoot,
die van uw kruis een bron van vreugde weet te maken,
die sterft van spijt en smart als men u nimmer paart,
laat u naaien door mij: mijn lid is heel wat waard,
door mij zult u in 't aardse Paradijs geraken.*

*In mijn geboorteuur heeft vast het Al genaaid,
want altijd als ik naai, dan groeit, dan broeit, dan laait
in mij een gloed die lang niet alle naaiers kennen.
Nader ik tot een Kruis dan groeit mijn razernij
al komen man en vader beiden naderbij,
mijn kloten en mijn Lid gaan saam dat Kruis verwennen.*

*Oh heerlijk stervensuur! Oh zalig-zoete dood!
Zo er geluk bestaat op onze aardse kloot,
is dat het naakte graf van twee ivoren dijen:
de geest van ons genot stijgt tot de hemel op,
de vrouw sterft onder en de man sterft bovenop,*

(maar ach, wat is een dood na zoveel goddelijk vrijen?)

Ik voel me zo zwaar van lust, eigenlijk wil ik niet meer lopen, ik wil liggen, mijn kruis is een bol van geilheid die nu elk moment kan barsten,

de billen voor me, de penissen naast me en achter me, ik wil ze voelen, ik wil ze tegen me aan, diep in me. Gelukkig vertraagt de man zijn tred, staat stil ten slotte. Ik tril van opwinding, hij stapt opzij en ineens zie ik dat we aan de oever van een meer staan. De man glimlacht, maakt een uitnodigend gebaar in de richting van een kleine roeiboort. De mannen duwen me er zachtjes naartoe. Een oudere man zit aan de riemen, hij helpt me instappen, er is een gerieflijke zitplaats. Dan duwen de mannen de boot dieper het water in totdat de man in de boot begint te roeien. Tijdens het roeien kijkt hij naar me. Ook deze man heeft ondanks zijn hogere leeftijd een aantrekkelijk figuur, hoewel dat verborgen zit onder een halfopen sportshirt en lange broek. Een mooi gezicht, met ogen vol kennis. Hij kijkt me vriendelijk aan en ik voel dat hij weet hoe geil ik ben. Voor het eerst sinds tijden bloos ik terwijl ik met een hand langzaam tussen mijn benen glij. We varen in stilte verder, na een tijdje zie ik in het water plotseling de weerspiegeling van een trein. Even later dringt ook het harde denderende geluid ervan tot me door.

Een treinminnaar in actie

Een compartiment voor geheimzinnig sensuele zaligheid, zo zou je het moeten noemen... Als je het zelf niet meemaakte, zou je het ook niet geloven. Gebaren, blikken, handelingen, openlijk en verscholen. Een jongen, aan de andere kant van de coupé, zit zich al lezend via zijn broekzak in zijn penis te knijpen, en af en toe, als hij denkt dat het ongemerkt kan, ook een beetje af te trekken. Een oudere vrouw recht tegenover me zit met een veel jongere man naast zich en streelt met haar hand over zijn dijbeen, af en toe gaat ze tamelijk hoog en intiem en ik voel de man naar me kijken of ik het opmerk. Ik kan het niet nalaten en geef hem een knipoog. Even reageert hij niet, maar ten slotte legt hij wel zijn hand over de bewegende hand van de vrouw heen. Daarna glimlachen wij, de twee vrouwen, naar elkaar en voelt de man zich nog ongemakkelijker, de vrouwenhand blijft op zijn dijbeen en ik zie dat ze met haar duim toch doorstreelt.

De man die tegenover de met zijn pik spelende jongen in het andere deel van de coupé zit en me steeds weer aankijkt en bekijkt is iemand van middelbare leeftijd, die er goed uitziet en dure, smaakvolle kleding draagt. Als ik hem aankijk vlucht hij met zijn ogen steeds de andere kant uit. Dat vind ik schattig, zo'n zenuwachtige betrapte reactie. Ik kan niet tegen 't soort mannen dat je dan aan blijft kijken. Dat is bij het onbeschofte af. Je krijgt meestal het idee dat ze hun pik in één beweging bij je naar binnen willen duwen en dan op de automatische piloot op weg naar de zaadstorting gaan.

Nee, dan vind ik die wat nerveuze wegkijkers veel leuker. Ik speel altijd een spelletje met ze. Ik kijk in een spiegel of mijn make-up wel goed zit, er is altijd wel iets niet in orde; ik maak de onderste of bovenste knoop van mijn doorknoopjurk open of dicht, al naar gelang de situatie mogelijkheden biedt. Of ik moet net een onzichtbaar steentje uit mijn schoen halen, zodat hij, als hij erg goed oplet, mijn meestal door sexy broekjes verhuide (heel soms ook niet verhuide) kruis kan zien; mijn kousen zitten in zo'n situatie vaak net te veel gedraaid of ik heb de onweerstaanbare behoefte mij eens goed uit te rekken. Het gekke en het

leuke is dat bij dat uitrekken mijn tepels altijd direct stijf worden. Meestal draag ik dunne satijnen blouses die ik even goed gladtrek in zo'n geval. Een heerlijk gevoel en een heerlijk kat-en-muis-spelletje als het boek dat ik probeer te lezen niet al te leuk is en de mannen om me heen niet afstotelijk. De heerlijkste mannen zijn degenen die je aan durven kijken, maar niet te lang – meten en weten, denk ik altijd – en van wie je vermoedt dat hun potentie zowel in hoofd, hart als kruis aanwezig is. Alsof de duvel er mee speelt: zo'n vent zit momenteel enkele compartimenten verderop, net als ik aan het gangpad, en we hebben elkaar, ondanks mijn zijstapjes in de eigen omgeving, al vanaf het eerste moment in de gaten. Ik liep hard van stapel, want ik dacht meteen: heb ik mijn condooms wel bij me? Toen ik in mijn tasje rommelde, liet ik het van pure opwinding uit mijn handen vallen, maar ik had het geluk dat het plat op de grond terecht kwam en de drie condooms die ik er eerder losjes in had gegooid bleven mooi binnenboord.

Tjonge, jonge, ik word wel verwend vandaag: eerst al die verrukkelijk stiekeme actie om me heen, en dan tegelijkertijd de ontdekking van iemand waar lijf en geest in complete eensgezindheid hevig op reageert.

Als het cateringkarretje langskomt, zie ik dat hij een blikje bitter lemon koopt. Ik doe enkele ogenblikken later dezelfde aankoop. Ik vraag er drie rietjes bij – als ik toch bezig ben dan maar lekker duidelijk, krijgen we ook geen misverstanden. Dan wordt het contact verbroken door de conducteur die in het compartiment tussen ons een kaartje moet verkopen. Ik kan het niet nalaten om mijn opgewonden kutje de status van erotisch zendstation te geven: een duivels lekker, bijna overdonderend idee, want daarna voel ik de signalen tussen mijn nu iets gespreide benen vandaan naar hem toestromen. Ondanks de sensuele zinding weet ik mijn ogen voor de omgeving een koele uitdrukking te geven, maar mijn vingers die rusteloos door mijn dikke krullende hoofdhaar heen wrijven, zeggen tegelijk weer alles over de onrust in mijn liefdesstreek. Nog afgezien van de manier waarop ik door de drie rietjes mijn limonade naar binnen zuig.

Vlak nadat het oogcontact weer hersteld is, staat hij op. De schrik slaat me om het hart; als hij maar geen goedkope versiertoeren gaat uithalen. Welnee, hij gaat gewoon naar het toilet, of is het de bedoeling dat ik achter hem aan ga? We houden oogcontact totdat hij me zonder iets te zeggen voorbijloopt. Hij trekt de deur naar het halletje achter zich

dicht, ik zit met bonzend hart en een kloppend kruis op mijn geplastificeerde bankje geil te zijn en te twijfelen. Ik pak mijn kam, laat het ding uit mijn hand vallen, wil het oprapen en geef daardoor mijn schichtige bewonderaar een prachtig uitzicht op mijn borsten. Van de weeromstuit krijg ik het gladde ivoor niet in mijn vingers en glijdt de kam nog verder van me vandaan. Ik kan het niet helpen als ik zie dat de man een groeiende bobbel in zijn kruis heeft. Als ik naar hem kijk, blijft hij terugkijken. We slikken moeizaam, hij om een andere reden dan ik, ik schud mijn hoofd met de bedoeling hem duidelijk te maken dat er niets met me te beginnen valt; dan ga achter mijn mannetje aan. In de tussenruimte is hij niet te bekennen. Als ik de schuifdeuren open tussen twee wagons, zie ik hem staan op de over elkaar schuivende metalen vloerdelen. Een harde bries waait door de niet helemaal aansluitende panelen en ik voel de tocht naar mijn gloeiende onderbuik, het lijkt wel alsof de bries de hitte daar aanwakkert. We trillen, schudden, verliezen half ons evenwicht; heel snel kijken we elkaar aan, ogen, voorhoofd, haren, wangen, mond, lippen, ik zie het in het halve duister allemaal razendsnel voorbijtrekken. Hij monstert mij ook in een oogwenk. Twee vreemden die als magneten naar elkaar worden getrokken. Hij heeft met een hand een beugel uit het plafond vast om zich staande te houden. Ik druk me tegen hem aan. We omhelzen elkaar en de kus die we geven en ontvangen is even rauw als het harde, hoge denderende geluid van de wielen en de lucht die om ons heen raast. Zijn hand glijdt als een gloeiende pook tussen mijn benen. Ik geef hem direct ruim baan en rijd schaamteloos tegen hem op, mij onderlangs grijpend komt hij tot halverwege mijn billen. Ik ben nog nooit zo woest gegrepen en druk me op dezelfde manier tegen hem aan en bijt hem als een losgeslagen passiedier in zijn hals. We schrikken allebei en beseffen: dit is een plek voor geweld, niet om te vrijen, maar misschien zoek ik wel gewelddadige seks, anoniem, hard, gulzig. Voordat ik mezelf antwoord kan geven kleven onze monden weer aan elkaar. Opnieuw rijd ik als geilende merrie met mijn onderlijf tegen zijn arm en omklemt hij me zo vast als een bankschroef. Het harde verlangen van zijn pik weerspiegelt zich duizendvoudig in de kwellende lustroep van mijn kruis, onze tongen wringen zich in elkaars monden. Ik probeer even niet te voelen, maar te denken wat ik moet doen. Ineens openen aan de andere kant de deuren. Harde voorbijgaande lichtflitsen halen onze omstrengeelde figuren uit het duister. We kijken gelijktijdig opzij, twee oude vrouwtjes staren verbaasd de denderen-

de ruimte in. In een flits laat hij me los en trekt me verder met zich mee.

Stilzwijgend, hand in hand, nog volkomen in de greep van onze opwinding lopen we verder. Hij houdt even stil bij de deur van een toilet, aarzelend beginnen we te kussen, maar de penetrante geur drijft ons verder. In een gedeelte waar de doorgang aan de zijkant van de trein is, komen we langs een stel dat voor een open raam dicht tegen elkaar aangedrukt naar het landschap lijkt te kijken. Als we er voorbij zijn kijk ik jaloers achterom; volgens mij staan ze geraffineerd te vrijen. Ineens staat de conducteur voor onze neus. De eigenheimer vraagt de al eerder gecontroleerde kaartjes. Mijn toekomstige minnaar heeft het kaartje in zijn portefeuille en ik heb gelukkig mijn hele hebben en houwen meegenomen toen ik opstond. Terwijl ik zoek naar mijn kaartje sta ik te trillen van opwinding. Uit een belendende coupé wordt een vraag gesteld. Vraag noch antwoord van de conducteur dringen tot me door. De conducteur knipt onbewogen onze kaartjes voor de tweede keer en loopt verder. Wij ook, maar dit lopen en zoeken verward me, maakt woedend en wanhopig, het zal me niet uitmaken hoe het gebeurt als er maar iets gebeurt. Ik bijt op mijn lippen om niet te schreeuwen, ik duw een hand in mijn kruis, ik ken mezelf niet en wil iets tegen die onbekende aantrekkelijke man zeggen die mijn hand weer vast heeft. We kijken elkaar aan, nog steeds giert de opwinding door ons heen. Ik snap er niks van, we lopen verder. De aparte coupés van de eerste klas, die aan de gangzijde met een gordijn zijn af te sluiten zijn allemaal bezet, dan nog een wagon tweede klas, daarachter staan we ineens bij het einde van de trein. Daar hadden we mooi kunnen staan, ware het niet dat een of andere jongeling daar plaats heeft genomen om in lotuszit te mediteren. We staren over zijn stille hoofd naar het wegschietende spoor en ten slotte een beetje zuur lachend naar elkaar. We weten dat alle mogelijkheden zijn uitgeput. We kussen elkaar als een soort afscheid, maar de nu tanende opwinding is kennelijk nog lang niet dood en laait door het voelen van het andere lichaam onmiddellijk weer in alle hevigheid op. Dan laat hij me los, lacht, en wijst op zijn ogen. Ik begrijp hem niet, maar volg hem maar al te graag. We komen uit bij een eersteklas coupé, als hij nu een vinger op zijn lippen brengt snap ik hem direct. In de coupé zie ik een man die, afgaande op de stok die hij vasthoudt, blind is.

Eigenlijk vind ik de situatie te gek voor woorden, maar het heftige verlangen in mijn onderbuik houdt alle tegenwerping ver uit mijn gedachten. De blinde man zit vlak bij de deur, wij gaan aan het raam zit-

ten. Onmiddellijk voel ik twee handen op mijn dijen die langzaam maar zeker omhoog glijden, ik spreid mijn benen en even later voel ik de toppen van zijn vingers bij de natte uiteinden van mijn vol doordrenkte kruis. Ik heb het gevoel een lelie te zijn in een vijver van genot. Ik hui-ver, wil naar hem toe, wil hem in me, wil iets zeggen, hem kussen, omarmen. Hij ziet mijn losbarstend ongeduld, houdt me even tegen en vraagt aan de blinde man: 'Heeft u er bezwaar tegen als ik het raam opendoe?' De man glimlacht en schudt zijn hoofd. Mijn minnaar draait het raampje open, door de binnenkomende herrie kan ik ongehinderd bewegen en kom snel overeind. Ik ga voor het raam staan. De voorbijgaande luchtstroom aan de bovenkant is een verrukkelijke koeling voor de nu bijna ondraaglijke warmte van mijn wellust. Eindelijk, eindelijk voel ik dat hij zijn pik te voorschijn haalt. Ik druk me tegen hem aan en vergeet volledig een condoom te pakken. Maar hij niet, bijna vloek ik als hij achteruit gaat om het af te kunnen rollen. Dan voel ik zijn kop tegen mijn lippen, ik duw ze opzij, moeiteloos glijdt hij naar binnen. Een grote zware pik, mijn diepe openheid vullend met een fantastische beheersing. Hij doet niks, beweegt helemaal niet, laat de dender van de trein het werk doen; van de kleinste penisbeweging schieten de orgastische gevolgen wild door mijn lijf, heerlijk, wat een verrukking, kleine sterren lijken in mijn kut te ontploffen, ongelooflijk.

Pas als we de stad naderen begint de man zijn orgasme te zoeken, maar er is iets wat dat verstoort. Iets wat heel vervelend voelt en ongrijpbaar is.

Ochtenderectie

Annette kijkt met slaperige ogen in het geïrriteerde gezicht van haar echtgenoot Robbert, die haar bij de schouders beet heeft en haar door elkaar schudt. Ze moppert: 'Laat me met rust.'

'Ja, ammehoela,' hoort ze, 'je ligt als een gek te bewegen en om je heen te slaan,' en op verongelijkte toon volgt: 'Ik kreeg zelfs een klap tegen mijn hoofd.'

Annette, vechtend voor slaap en haar heerlijke droom, mompelt zacht: 'Laat me nou met rust, liefje, zo meteen neuk ik met jou.' Robbert kijkt verrast naar 't rode, licht zwetende gezicht van zijn vrouw.

'Met wie ben je dan aan het neuken?' vraagt hij. Ineens is Annette klaarwakker. Ze kijkt haar echtgenoot recht in de ogen aan en vraagt belangstellend: 'Lekker geslapen, schat?'

'Wie? Ik? Dat kan ik beter aan jou vragen, jij ligt met iemand te neuken, toch?' Annette begint te lachen en zegt dan: 'O ja?' Robbert probeert zijn irritatie te onderdrukken en zegt gespeeld-luchtig: 'Een natte droom waarschijnlijk?' Dan schiet Annette alles weer te binnen, ze aarzelt heel even, dan knikt ze enthousiast.

'Dat mag je wel zeggen, mmm, ja.' Ze kijkt haar man lief aan, streelt hem. 'Heb jij lekker geslapen?' Het antwoord is na een duidelijke geeuw kortaf: 'Niet echt.' Ze streelt hem opnieuw met een zachte uitdrukking in haar ogen.

'Waarom niet dan?'

'Ik leed weer eens een van mijn schipbreuken, te midden van haaien en ander vreselijk ongedierte. Maar, geluk bij een ongeluk, ik had deze keer een bijl bij me, en de eerste de beste die op me af kwam heb ik een geweldige haal gegeven, maar voordat ik het wist lag ik midden in een kluwen haaien die hun voormalige maatje aan stukken scheurden. Toen ik wegzwom had ik het gevoel alsof ik een heel rood bloedspoor achter me aan trok.'

'Jee zeg, dan kun je beter mijn droom hebben.'

'Denk ik ook,' roept Robbert. 'Waar was je?'

'Niet in een tuin der lusten, maar in een bos der lusten, althans de